

Herberts Hāns GRIBA

Labās gribas atrasisīšanos Rūdolfš Šteiners uzskatīja par labi pamatotas garīgās tieksmes izpausmi. Bet ko tad viņš īsti sauca par gribu? Cilvēki, kuri drīkstēja paiet dažus skološanās ceļa soļus ciešā sadarbībā ar viņu, jutās satriekti ar šo jautājumu līdz pat mugurkaula smadzenēm. Arvien no jauna mums nācās piedzīvot, ka "griba" viņam nebūt nebija tas, ko cilvēki parasti apzīmē ar šo vārdu.

Reiz viņš ievadīja Štutgartes līdzstrādnieku nakts sēdi konstatējot, ka Štutgartē neesot pareizās gribas. Līdzstrādnieki, kuru lielākā daļa – un to var teikt bez pārspilējuma – veica div- un trīskāršu darbu, salīdzinot ar normālu slodzi, jutās ļoti aizvainoti. Gandrīz katrs no viņiem no agra rīta līdz pat naktij kaut kādā veidā darbojās antroposofijas labā vai vismaz svēti ticēja, ka darbojas tās labā. Un tagad viņiem bija jādzird šāds pārmetums! Tā vietā, lai mēģinātu kopīgi meklēt Rūdolfša Šteinera teiktā dziļāku nozīmi, atsevišķie cilvēki, tā kā taisnodamies, sākuši stāstīt par savu darbu pēdējā laikā.

Tad nu varēja dzirdēt, ka pētnieki uzsākuši jaunu eksperimentu sēriju, ka žurnālu izdevēji gatavoja atklāt diskusiju antroposofijas ziņā par aktuāliem laikmeta jautājumiem, ka citi atzari ir pievērsušies sociāli-pedagoģiskam darbam vai arī, ka pēc R.Šteinera norādījumiem tika izgatavots jauns dziedniecības līdzeklis. Un vēl daudz kas cits, kas, no malas skatoties, varēja izraisīt cieņu pret visa šeit padarītā darba milzīgo kvantumu.

Rūdolfš Šteiners pavisam mierīgi un labvēlīgi to visu noklausījās, bet tad teica ar nopūtu: "Nē. Tomēr šeit nav nekādas gribas!" Tas izraisīja izmisumu.

Turklāt visu šo sēžu laikā netika sniegti nekādi tuvāki paskaidrojumi par to, ko viņš ar to īsti bija domājis teikt. Vienreiz viņš tikai teica: "Ziniet, tas, kas vienmēr tiek saukts par gribu, ir tikai cits vārds vēlmju apzīmēšanai. Īstenībā cilvēks tikai visu ko vēlas. Taču ar patieso gribu tam ir patiešām maz kas kopīgs!"

Atmosfēra tajā sēdē līdz beigām palika nospiedoša, un es zinu, ka pats toreiz gāju mājās ar ne vien dvēseliska, bet pat tīri fiziska sabrukuma sajūtu, un šī sajūta turējās nedēļām ilgi.

Es nevarēju citādi, kā ar noteiktu rūgtumu domāt pie sevis: Tik daudzi citi kustības locekļi apskauž tevi par intīmu saikni ar Rūdolfu Šteineru. Ja vien viņi zinātu, ka, tieši pateicoties tam, cilvēks sāk apzināties visu savu nožēlojamību un ka līdz ar to viņam tiek sadauzīti visi kauli!"

Pēc šīm nedēļām sekojošajā brīvlaikā es aizceļoju uz Igauniju un Somiju. Atrasdamies uz tvaikoņa Baltijas jūrā, kas bija gandrīz pilnīgi gluda, man izdevās koncentrēties un klusumā palasīt. Man bija līdzī viens R.Šteinera lekciju cikls, kura nosaukumu es vairs neatceros. Kad es otrajā dienā atkal lasīju, omulīgi sēžot savā atpūtas krēslā, es uzdūros vienai vietai, kuru izlasot man aiz prieka gandrīz vai bija jāaiztur elpa. Tur Rūdolfš Šteiners runāja par gribu. Viņš teica aptuveni šādus vārdus: **Garapētnieks sauc par gribu cilvēka izšķiršanos meklēt izzīņas ceļu no jutekliskās pasaules pārjutekliskajā.**

Man kā zviņas nokrita no acīm, un es biju dziļi pateicīgs liktenim, kas man ļāva izlasīt šos vārdus kādā klusā brīdī, peldot pa dzimto jūru. Tagad ne vien ārējā, bet arī iekšējā attālumā es atkal pārdomāju situāciju tajā Štutgartes sēdē, un man likās, ka tagad es sapratu, ko Rūdolfš Šteiners toreiz domāja. Proti, ka nekāda ārēja rosība un aizņemtība nevar aizstāt gribu. Svarīgi ir piešķirt elpu mūsu iekšējās būtības kodolam un tad darboties, smēloties no šīs garīgās elpas avota. Un darbi, paveikti pavisam neredzami, nemanāmi, izrādīja varbūt vairāk gribas nekā daži pasaules acīs spīdoši pasākumi. Tad es biju izrakstījis šos vārdus, taču vēlāk tie pazuda kopā ar citiem dokumentiem, kurus iznīcināja karš.